Історія Юлії Бізбіз – учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини 2026 року», в номінації «Турботливе серце»

Історія жінки, яка попри всі випробування залишається вірною своєму покликанню.

Донецьк — Покровськ — Київщина: три сторінки життя, одне незмінне покликання

Вона — жінка з Донеччини, лікарка-офтальмологиня, дружина, мама та донька. Її життєва історія — це шлях відданості медицині, любові до людей, родини та рідного краю. Це історія про силу духу, професіоналізм і здатність не здаватися навіть тоді, коли доля змушує починати все спочатку.

Свій професійний шлях вона розпочала в місті Донецьку. Саме там формувалася як лікарка, здобувала досвід, лікувала людей, допомагала пацієнтам зберігати зір і повертатися до повноцінного життя. Для неї медицина завжди була більше, ніж професією. Це було покликання, засноване на милосерді, відповідальності та щирому бажанні допомагати.

Але війна вперше змінила життєвий шлях Юлії. Довелося залишити рідне місто, звичне життя, професійне середовище та розпочати нову сторінку в іншому місці. Наступним містом, де вона продовжила свою лікарську діяльність, став Покровськ. Вона знову працювала, лікувала людей, будувала професійні плани, знаходила сили рухатися вперед і була переконана, що найважливіше — залишатися потрібною людям.

Та війна знову прийшла в життя лікарки. Другий раз довелося пережити вимушені зміни, залишити місце, яке вже стало частиною її професійного та особистого світу. Знову невизначеність, тривога та необхідність починати спочатку. Але навіть після двох таких випробувань вона не втратила віри у свою справу.

Переїхавши до Київської області, Юлія продовжила працювати лікаркою-офтальмологинею. Волею долі її професійний шлях перетнувся з Торецькою лікарнею. Це знайомство стало для неї особливо важливим. Вона знайшла колектив, можливість продовжувати улюблену справу та відчуття професійної потрібності. Сьогодні вона щиро щаслива бути частиною цього медичного закладу, працювати, допомагати людям і розуміти, що її знання та досвід мають значення.

Упродовж свого професійного шляху пані Юлія надавала медичну допомогу не лише цивільному населенню, а й військовослужбовцям. Для неї допомога захисникам України була особливою місією — можливістю віддячити тим, хто захищає життя, свободу та майбутнє нашої держави. За кожним

пацієнтом вона бачила передусім людину, яка потребує уваги, підтримки та професійної допомоги.

Юлія — не лише лікарка. Вона любляча дружина, турботлива мама та вдячна донька. Родина є її найбільшою опорою, джерелом натхнення та сил. Вона вміє поєднувати відповідальну медичну діяльність із материнством, підтримкою чоловіка, турботою про батьків і близьких. Її життєві цінності прості, але глибокі: повага до людей, любов до родини, відповідальність за свою справу та готовність допомогти тим, хто цього потребує. Юлія переконана, що справжня сила людини проявляється не тоді, коли все легко, а тоді, коли, попри труднощі, вона знаходить у собі сили продовжувати рухатися вперед.

Вона двічі зустрілася з війною на своєму життєвому шляху, двічі була змушена залишати місця, які стали рідними, але жодного разу не залишила своєї професії та людей, яким присвятила життя.

Сьогодні Юлія Бізбіз продовжує працювати, лікувати, підтримувати, любити та виховувати дітей. Її історія — це приклад того, що незламність не завжди проявляється у гучних словах. Іноді вона живе у щоденній праці лікаря, у турботі про пацієнта, у материнських обіймах, у підтримці родини та в рішенні щоранку продовжувати свою справу.

Вона не обирала обставин, у яких опинилася, але сама обирала не здаватися. І де б не довелося починати нову сторінку життя, вона завжди брала із собою найважливіше — своє покликання, любов до людей і віру в майбутнє України.